

hem naar de straatdeur.

De reporter verweerde zich dapper.

— Handen van mijn lijf! kreet hij.

Hij wong zijn armen los, die echter weer vastgegrepen werden.

— Ik zal eene klacht indienen bij den burgemeester! hilde hij.

— Wij kennen alleen onze bevelen. Verlaat kalm het bureel.

— Wie heeft u dat bevolen?

— De commissaris.

— Ge liegt!...

— Buiten er mede!

Wapers werd opnieuw naar de straatdeur gedrongen.

— Dat zult ge duur betalen!

— Ge hebt gelijk in uwe woorden, vriend, maar buiten moet ge, zooals ze op mijn dorp zeggen.

— Ik zal u doen afzetten!

— Ook goed.

Met een flinken duw in den rug werd Wapers, ondanks zijn tegenstribbelen, buiten gesmaakt.

De deur werd achter hem gesloten.

Aan de overzijde der straat klonk een spotlach.

Het was de romanschrijver, die van zijn wraak genoot.

— Ha, ik ben niet vindingrijk, mompelde hij. Dat zou Wapers toch niet gevonden hebben!

En hij lachte weer, dat het over de straat klonk.

TIENDE HOOFDSTUK.

DE GEVOLGEN VAN EEN HAMERSLAG.

Den dag na het huwelijk van Robert, had Bertrand, na het ontbijt, gepoogd de zware eikendeur van de gebeeldhouwde kast te openen.

Hij had al zijn sleutels en haken gebruikt, echter zon-

«De pijn schiet mij in de keel», zeide hij. (Blz. 90)

der in zijne pogingen te slagen.

— Dat is een slot met een geheim, sprak hij, en er zit niets op dan de kast open te breken.

— Ge zult ze beschadigen, zei Nora, en misschien toch niet open krijgen.

— Als ik wil, moet alles open... Gij hebt den sleutel van onzen gereedschapskoffer, Arnold. Haal er eens een sterken beitel en een hamer uit.

— Een gereedschapskoffer? vroeg Nora verbaasd.

Robert wierp een verwijtenden blik op Bertrand.

— Ja, lieve, sprak hij, een gereedschapskoffer. Als ge tegen den Staat samenzweert, kunt ge in alle moeilijke toestanden geraken, en daarom heb ik dat gereedschap steeds bij mij.

Hij verliet het vertrek, gevolgd door Nora, en keerde een paar oogenblikken later terug met de gevraagde werktuigen.

— Ik heb den koffer gezien, zei Nora tot Bertrand. Er ligt van alles in, genoeg om eene gansche dievenbende te voorzien.

De twee makkers wisselden een blik.

— Ja, sprak Bertrand. we zijn volledig ingericht.

Hij stak den beitel tusschen de deur en den stijl van de kast, en sloeg met den hamer op den hecht, ten einde het staal tusschen stijl en deur te drijven.

Een tweede nog heviger slag volgde, en een derde zou nog met meer kracht toegebracht worden, doch Bertrand berekende zijn slag slecht en de hamer kwam naast het hecht op zijnen duim terecht.

Een verwensching ontsnapte zijn mond.

— Ai!...dat 's raak, Robert!

Deze woorden werden met Bertrand's gewone grove stem uitgesproken.

Nora, die naar Bertrand wilde loopen, niet wetende wat er geschied was, bleef bij de grof gesproken woorden verrast staan.

Bertrand behield zijne tegenwoordigheid van geest geheel en gansch.

— De pijn schiet mij in de keel, zeide hij, met even zware stem. Ik kan bijna geen woord uiten.

Hij toonde zijne hand, waarvan de hamer het vel over heel den duim had weggenomen, en waaruit het bloed droop.

Nora zei niets. Haar gelaat kleurde zich hoogrood, maar zij herwon oogenblikkelijk hare kalmte. Zij nam haar zakdoek, doopte hem in een glas water, en wond hem

rond den duim van Bertrand.

— We zullen voor vandaag die duivelsche kast toelaten, zei Bertrand. Ik zou er mijne twee handen kunnen bij inschieten.

Voor de eerste maal bekeek Nora aandachtig de handen van de gravin van Slewang en bemerkte dat ze groote, grove, sterk gespierde manshanden bezat, die wel aan eene vrouw, maar dan toch aan eene vrouw die veel handarbeid verricht, konden toebehooren, doch die men van geene gravin te zien krijgt.

Wat beteekende dat?

Zij zegde niets, maar eenigen tijd later gaf ze voor hevige hoofdpijn te hebben en verlangde wat te rusten.

Robert vergezelde haar naar hare kamer en verliet haar slechts wanneer zij scheen te slapen.

Nora verlangde alleen te wezen, om over het voorgevallene te kunnen nadenken.

Alles scheen haar zoo vreemd: die verwensching, die zware stem, die grove handen, en die blikken, welke moeder en zoon gewisseld hadden.

Zij stond op en sloop naar de deur.

Door het sleutelgat bemerkte zij haren echtgenoot, die met hevige bewegingen zijne moeder verwijten scheen toe te sturen.

Zij legde het oor tegen de deur.

— 't Is mogelijk, sprak Bertrand, maar er moet aan dien toestand toch eens een einde komen. De kleine moet toch den eenen of anderen dag weten wie wij zijn.

— Goed, maar laat ons dien dag zoo lang mogelijk verwijderd houden.

— Waarom?

— Als mijne vrouw zal weten wie wij zijn, zal ze nog slechts afkeer voor mij over hebben.

— Wie zegt dat?

— Gij vergeet dat zij de dochter eener gravin is en reeds veel voor mij heeft gedaan, door hare moeder te verlaten en mij te volgen. Maar zij gelooft dat ik graaf van Slewang ben, en dat ik weldra te Antwerpen mijn rang in de wereld van den adel opnieuw zal kunnen innemen.

— Zij bemint u.

— Natuurlijk, anders zou zij zich al deze opofferingen niet getroost hebben.

— Dan zal zij u blijven beminnen, ondanks alles; wees daarvan verzekerd.

— Ik zou die proefneming op haar hart zoolang mogelijk willen uitstellen, uit vrees dat gij de waarheid niet spreekt, en zij me zou verlaten. Ik zou dat niet overleven.

— Voor u wil ik nog geduld oefenen en in mijne vrouwenkleederen blijven rondloopen, maar er moet toch een einde aan komen. Zullen we heel ons leven in deze vertrekken slijten? We zijn toch naar België gekomen om ons opnieuw te verrijken met al wat niet te heet of te zwaar is.

— Ja, dat was ook mijn plan, maar sinds ik de liefde voor Nora heb voelen ontluiken, zou ik als een braaf burger mijn leven willen slijten, met haar aan mijne zijde.

— Ge wordt oud, broeder, ik zou er geen bezwaar in vinden, maar ge vergeet dat een zeker heerschap, met name Deraef, op ons loert en, mocht hij ons vinden, geen medelijden met uwe liefde zou koesteren.

— Helaas! zuchtte Robert.

— Een kalm en rustig leven is ons alleen gegund in de gevangenis, en daar zou Nora het toch niet met u willen, noch mogen slijten.

— Gij laat mij de werkelijkheid zonder mededogen aanschouwen!

— Het is noodig.

— Laat me dan zoo lang mogelijk gelukkig wezen en neem u in acht.

— De pijn was me te sterk!

— Ik reken op u, beste Bertrand.

— Ik zal al doen wat mogelijk is, Robert, om u te vreden te stellen.

— Ik dank u.

— Zoo hoort het immers tusschen de lustige vagebonden.

Een kreet deed hen opschrikken, gevolgd door den plof van een vallend lichaam.

Robert ijld naar de deur en trok ze open.

Daar lag Nora, bewegingloos.

— Zij heeft alles gehoord! kloeg Robert. Zij heeft

alles gehoord!

Hij nam Nora op en droeg haar op haar bed in hare slaapkamer.

Bertrand kwam toegesneld met water en een fleschje ether.

Robert bevochtigde de slapen en de polsen van Nora, en deed haar langzaam tot het bewustzijn terugkeeren.

Zij opende de oogen.

— Ga heen, fluisterde Robert zijn makker toe.

Bertrand verliet de kamer.

— Moeder! kreunde Nora... Moeder... Arnold!

Zij greep de hand van Robert, maar plots trok zij ze terug en de angst was in hare oogen te lezen.

— Robert! kreet ze.

— Wat is er, lieve?

Het meisje had hare denkkraft geheel teruggekregen, en herinnerde zich al wat er gebeurd was.

— O, dat is wreed!...

En ze barstte in snikken los.

Robert liet hare tranen vrij vlieten.

Eenige minuten weende ze zonder ophouden.

Die tranenvloed verlichtte haar, en hare zenuwen kwamen tot kalmtte.

Dan sprak ze bedaard:

— En tóch heb ik u lief!

Robert drukte het meisje aan zijne borst en overlaadde haar voorhoofd met zoenen.

— Dat is de gelukkigste stond van mijn leven! fluisterde hij haar toe.

— Ik heb geweend en overwogen, sprak Nora langzaam. Ik ben voor God en wet uw echtgenootte en ik be-min u... Zonder u zou het bestaan mij niets waard zijn. Gij hebt mij bedrogen, ik vergeef het u. Ik kan niet meer terugtreden op den bewandelden weg, ik zal hem met u verder blijven volgen. Wat er ook gebeuren moge, wij zullen liefde en leed deelen. Gij hebt opgehouden Arnold van Slewang te wezen; ik houd op de dochter van gravin van Grobbendonck te zijn.

— Lieve, lieve Nora! kreet Robert.

— En ik zal u een broeder wezen, zei Bertrand, die in manskleederen het einde van dit tooneeltje had bijge-

woond en de laatste volzinnen van Nora gehoord had... Wees verzekerd dat Bertrand zoo teeder voor u zal zorgen als mevrouw van Slewang het eens voor u deed.

Hij wendde zich tot Robert:

— Ge ziet dat de oprechte liefde eener vrouw sterker is dan ge dacht!... Ik ben verheugd uit al die veinzerij verlost te wezen... Den hamer, die dat teweeg heeft gebracht, wil ik onder een glazen stulp als aandenken bewaren.

En weer tot Nora:

— Wees verzekerd, liefste zuster, dat wij niet minder edel zijn dan moeder en zoon van Slewang en, nemen we wat anderen te veel hebben, we hebben nooit iemand leed gedaan en steeds de ongelukkigen hulp verleend... Als ge Robert en Bertrand zult leeren kennen, zult ge uw huwelijk niet betreuren.

— Dat hoop ik, zei Robert.

Nora drukte hem innig de hand en zei, met een liefdevollen blik in zijn oogen:

— Dat zal zoo wezen!

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN